

[Formanden.]

I skrivelse af gårs dato meddeler socialministeren, at han i landstinget har fremsat:

Forslag til lov om ændringer i forsorgsloven vedrørende forøget offentlig støtte til institutioner for børneforsorg.

Finansudvalget har afgivet betænkning over forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1950 til 31. marts 1951. Eksemplarer vil blive omdelt.

Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit, for at hun på forslagsstillernes vegne kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Inger Gautier Schmit): Jeg skal på mit partis vegne tillade mig at fremsætte *forslag til lov om tillæg til lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd, jfr. lovbekendtgørelse nr. 245 af 7. maj 1949.*

I menighedsrådslovens § 26, stk. 1, udtales det, at menighedsrådet har ret til, også uden at anledning dertil er givet det fra de kirkelige myndigheders side, at tage sager og forhold, der vedrører sognemenigheden, under overvejelse. Lovforslaget går ud på at føje tre nye stykker til § 26, nemlig stk. 3, 4 og 5, hvori der gives menighedsrådet adgang til at ansætte en kvindelig sognemedhjælper. Det er noget nyt indenfor den kirkelige lovgivning, men vi mener, at livet, som i reglen går foran for loven, har formet sig således, at der er god brug for denne kvindelige sognemedhjælperes tjeneste. Ansættelsen af en sådan sognemedhjælper skal enstemmigt vedtages i menighedsrådet, idet vi mener, at man, når man begynder på et sådant område, helst skal undgå enhver disharmoni, enhver strid om sagen, dette, at præsten kommer i et modsætningsforhold til de øvrige medlemmer af menighedsrådet. Alt dette taget i betragtning mener vi, at der må enstemmighed til, for at en kvindelig sognemedhjælper kan blive antaget. Nu kan man måske sige, at vi jo allerede har menighedssygeplejersker, og at man i visse sogne bruger socialrådgivere, og at der foregår en mængde frivilligt kirkeligt arbejde i vore danske sognemenigheder, og dette er jo fuldkommen rigtigt. Men såvel menighedssygeplejersker som socialrådgivere lønnes ved frivillige gaver, som gives til menigheden, og det kniber meget ofte hårdt at samle de fornødne midler til ansættelse af disse mennesker. Den kirke-

lige lovgivning bestemmer, at disse frivillige arbejder ikke må lignedes på menigheden.

De i dette lovforslag foreslåede kvindelige sognemedhjælpere skal ansættes under den form, at deres honorar — for de er honorarlønnede — kan pålignes menigheden, og derved gives der lettere adgang til, at de kan blive ansat. Det er nemlig aldeles ikke hensigten, at ansættelsen af disse sognemedhjælpere skal formindske antallet af menighedssygeplejersker, for hvilke der i højeste grad er brug, men disses gerning ligger jo nærmest på sygeplejeområdet. Den skal for så vidt heller ikke hindre ansættelse af socialrådgivere, hvor man måtte ønske sådanne ansat, men uddannelsen som socialrådgiver foregår for så vidt ikke på kristelig grund, idet vor sociale skole er ganske neutral med hensyn til kristendom, således at en socialrådgiver ikke forud kan siges at være en personlig kristen. Dette må selvfølgelig kræves af den kvindelige sognemedhjælper, der her er tale om. Hendes gerning skal væsentligt bestå i at bistå med det kirkelige arbejde i sognet, herunder syge-, hus- og fængselsbesøg, afholdelse af møder samt hjælp ved børne- og ungdomsarbejde.

Nu er det ikke en tanke, der er grebet ud af luften, idet man allerede har set en praksis på dette område. I Aalborg har der med frivillige gavers hjælp været ansat en kvindelig sognemedhjælper, og hendes arbejde blev i højeste grad påskønnet og højt vurderet deroppe, og denne kvindelige sognemedhjælper virkede netop på nogle af de områder, jeg har omtalt, idet hun gjorde husbesøg, hjalp ved sang og andagt, især for ensomme og gamle, hun ledede arbejdet for de arbejdsløses hustruer, arbejdede blandt konfirmander og gamle konfirmander, hvilket særlig havde betydning for de unge piger, og præsterne i Aalborg var overordentlig tilfredse med dette arbejde. I København har man f. eks. ved Helligåndskirken også ved hjælp af frivillige gaver ansat en sådan kvindelig sognemedhjælper, hvis opgave i første linie netop går ud på at udrette en åndelig gerning i menigheden, ikke en sygeplejegerning og heller ikke udelukkende en socialgerning, men et kristeligt socialt arbejde, og igennem sognepræsten ved Helligåndskirken er det blevet meddelt mig, at man simpelthen slet ikke synes, man kan undvære denne kirkelige indsats.

I lovforslaget står der, at valget skal godkendes af præsten. Dette kan måske synes overflødig, thi præsten sidder i menighedsrådet, og i menighedsrådet skal der være en-